

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΓΓΗΣ

Ἐκτον κι' ἐχαστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσ᾽ στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐννιάκονα δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Δεκεμβρίου μηνὸς ἐνδεκάτῃ
κι' ἀνορθοῦται καμμένο Παλάτι.

Χίλια κι' ἑκατὸν σκρόντα, μὴ προσθέσετε κι' ἐνέκα,
μέσ' στήν τόση μας τὴν φούρια ξαφνικὰ τῆς Κρήτης νέα.

Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὖξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.

Ἐπισκόπησις μετ' ἐρέλλα τοῦ ξυλίνου παπαρδέλα.

Εἰς ἐκλογὰς τρυφήσαντες
πρωτοφανεῖς ἐσχάτως,
κι' ἀνθρώποι ψηφίσαντες
'στὸ θνησιμαχὸν κράτος.

Τὴν δόξαν χαντακώσαντες
κάθε παλῆς φατρίας,
τὴν ἀγκυρὰν σηλώσαντες
τῆς νέας σωτηρίας.

Ἀσπρίσαντες μετ' ὁ δεξιὸς καὶ τὸ ζερβὸς μας χέρι
ἐκείνους, ὅπου πῆραν τὸ χρίσμα τοῦ Ἀετῆρος,
κι' ἀφῆσαντες ἐκτὸς Βουλῆς
τούτους σωτῆρας εὐσταθεῖς,
μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ δὲν εἶχαν χρίσμα πάρει,
καὶ δὲν εὐτύχησαν κι' αὐτοὶ νὰ μπουνε 'στὸ καντάρι.

Οὐκοῦν ἐπικυρώσαντες τὰ κλέη μας τὰ ἴδια
καὶ νῦν μετ' ὅλα σφαιρίδια,
τὸ τελευταῖον τέταρτον ἰδόντες τῆς Σελήνης
χωρὶς βροντὰς καὶ κρότους,
κι' ὑπόδειγμα γενόμενοι νομοταγοῦς γαλήνης
πρὸς Οὐαλλοὺς καὶ Σκώτους.

Τῆς πρώτης ἱπποσύνης μας μακροὺς ζουρλομανδύας
χαρίσαντες 'στους ἐκλογεῖς τῆς φίλης Ἰρλανδίας.
Ἐκ νάρκης ἀνανήψαντες
παρωχημένων χρόνων,

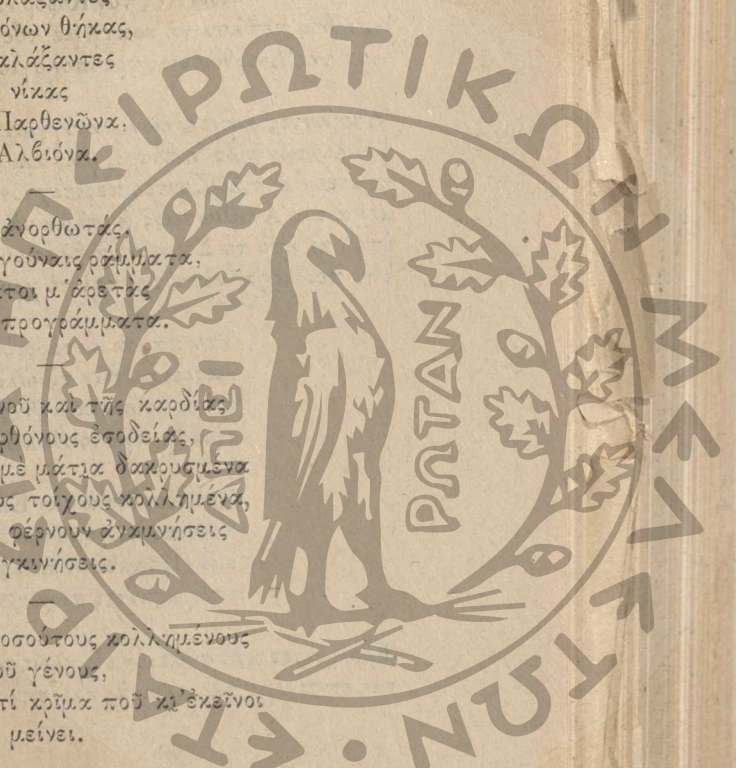
καὶ ρύπους ἀπονίψαντες
τοσούτων φαρυκρόνων.

Εὐωχθέντες δρὸ φοραῖς εἰς ἐκλογῶν θαλίαις
καὶ δις τοὺς κρίκους σφίζαντες Λαοῦ καὶ Βασιλείας,
πιστῶς διαφυλάξαντες
σεπτῶν προγόνων θήκας,
καὶ τόσας ἀλαλάξαντες
φιλελευθέρων νίκας
κι' ἐδῶ 'στὸν Παρθενῶνα,
κι' ἐκεῖ 'στὴν Ἀλβιόνα.

Ἀκούσαντες ἀνορθωτὰς,
ποῦ χουν γὰρ γούναϊς ῥάμματα,
κι' εἰναι γεμάτοι μ' ἄρετας
καὶ σωτικὰ προγράμματα.

Μετ' ὅσην ἀγχιλίασιν τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας
κυττάζοντες ἀνορθωτῶν ἀφόνους ἐσοδείας,
κι' ἀκόμη τῶρα βλέποντες μετ' ὅλην δακρυσιμένα
ὑποφθίων μούτσουνα 'στὸς τοίχους κολλημένα,
ὅπου πολλὰς ὀδυνηρὰς μᾶς φέρουν ἀνικηθείαις
καὶ τόσας συγκινήσεις.

Ἀκόμη τῶρα βλέποντες τοσούτους κολλημένους
ἀνορθωτὰς τοῦ γένους,
καὶ λέγοντες καθ' ἑαυτούς: τί κόρημα ποῦ κι' ἐκεῖνοι
ἔχουν ἀπέξω μείνει.

Τενωτικώτατον γυμνόν
ροφῶντες κατὰ κόρον
ἄγνώστων μας ρητόρων.

Καὶ πάντας τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν
ἀφήσαντες ἐκλάμβους
μὲ νέους μας θριάμβους.

Ἐσχάσαντες παθήματα,
μὰ καὶ μακρὰς παθήσεις
μὲ διαφόρους φύσεις.

Καὶ δώσαντες μαθήματα
πολιτικῆς συνέσεως
'στὸ κράτος τοῦ Ταμέσεως.

Μεγάλην πατριωτικὴν τελέσαντες θυσίαν,
κί' ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν
πολλῶν τῆς μύταις βλέποντες ὡς εἶδος κλαρινέτα,
κί' ἀναδιοργανώσεως παίζοντες ὄργανέτα.

Οὐκοῦν καὶ ξένους κατ' αὐτὰς
προσμένοντες μεγάλους
τῆς χώρας διοργανωτάς,
καὶ φίλους Ἀγγλογάλλους.

Περὰ τὸ Στέμμα βλέποντες ροπαλοφόρον νέον
καὶ φύλακα περικλυτόν,
κί' ὀνειρευόμενοι μ' αὐτόν
πομπὰς Παναθηναίων.

Τὸν ἥλιον δοξάζοντες χειμερινῆς εὐδίας,
ἐπισκοποῦντες μὲ σπουδὴν τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος,
ἀλλ' ὅμως καὶ τὸν Ὑπουργὸν ὀρώντες τῆς Παιδείας
φέροντα 'στὴν Ἀκρόπολιν τὸν πέπλον τῆς Παλλάδος.

Κί' ὀπίσω του σὰν κόραις
κί' ἀρχαίαις κανηφόραις
διάφοραις δασκάλαις,
ποῦ τῆς Παιδείας τῆς σοφῆς
συνομετροῦν τῆς σκάλας
περίλυποι καὶ κατηφείς.

Οὐκοῦν μὲς 'στ' ἄλλα τὰ πολλὰ
ὀρώντες τὸν Κορομηλᾶ
ὡς εἶδος πέπλου νὰ κρατῇ μὲ τόσον σεβασμὸν
νέον τῆς Ἀνορθώσεως προὔπολογισμὸν.

Ἀκούοντες ἀγγελικῶν λαρυγγίων μελωδίων
ψαλλόντων πῶς ἡ πίστις μας ἀκμαία βασιλεύει,
καὶ νέον ἀντικρύζοντες περίτεχον Φειδίαν
μέγα τῆς Ἀνορθώσεως ἄγαλμα νὰ σμιλεῖν,
ἐποῦ κί' ἀπὸ τὸ Σούνιον νὰ βλέπουν ὁδοιποροὶ
τὴν περικεφαλαίαν τῆς καὶ τὸ χρυσοῦν τῆς δόρου.

Τὴν πάλαι καταρρίψαντες
λατρείαν τῶν εἰδώλων,
κί' εἰς κρύπτας λήθης κρύψαντες
τριάδα πρωτοκόλλων.

Καὶ Κορδονίων κί' Ἑλαίων
ἀφέντες φαγοπότια,
καὶ Προμηθεὸν παλαιῶν
σπαράζαντες σηκώτια.

Ἐξαίροντες καὶ σήμερον εἰς γλῶσσαν καθαρεύουσιν
τὰς ἐπαρχίας τὰς κλεινὰς καὶ τὴν κλεινὴν πρωτεύουσιν

δι' ἔσσην αὐταπάρνησιν ἐπέδειξαν καὶ πάλιν
'στῶν δαιμονίων τῶν καινῶν τὴν δαιμονίαν πάλιν.

Ἐπὶ αὐτῶν ἀτυχῶν ἀκούσαντες μουρμούρας,
βλάντες λόγους παλαιούς
τῆς ἐποχῆς τῆς εὐκλειούς
καὶ τῆς Ἑλῆς πρωτόκολλα μέσα σὲ σαλαμούρας.

Βλέποντες σὰν Ἀράπιδες ἀνορθωτὰς δυστύχους
καὶ γίγαντας θελήσεως,
καὶ ξεκολλῶντες κατ' αὐτὰς ἀπόνως ἀπὸ τοίχους
μοῦτρα τῆς προσκολλησίσεως.

Ἀκούσαντες μὲς 'στοὺς Κορφοὺς νὰ πέφτουν πιστολίαι
κί' ἐξαφνισθέντες δι' αὐτὸ τὸ κᾶζο τῆς Κερκύρας,
ὅπου μᾶς ὑπενθύμισε τῆς δόξαις τῆς παλῆαις
καὶ τοὺς ἀρειμανίους μας ἐκείνους χαρκατήρας.

Βλέποντες πῶς κί' οἱ Κορφιᾶτες
νοιώθουν μέσα των καμίνι,
κί' ἔχουν σήμερα κί' ἐκείνοι
τῆς κουμπούρας των γεμάταις.

Βλέποντες οἱ Κερκυραῖοι πῶς μᾶς κάνουν νταβατούρα
καὶ μᾶς σκιάζουν μὲ κουμπούρια,
ποῦ κανέναν νοῦς ἀκόμη δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ
πῶς ἀγρίεψαν κί' αὐτοί...
φαντασθέντες καὶ τὸν Κόντε μὲ κουμπούρια δρόστη
καὶ γαροφάλο στ' αὐτί.

Φαντασθέντες πῶς κί' ἐκείνος, ποῦναι γόνος εὐγενῶν,
σ' ἐκλογῆς μελλούσης σάλους εἶναι λίαν πιθανόν
ἀρειμανίος νὰ γίνῃ τοῦ νησιοῦ παλληκαρᾶς
καὶ 'στῆς Σπικινάδες μέσα νὰ γυρίζῃ κουμπουράς.

Φαντασθέντες πῶς κί' ὁ Κόντες, ποῦ μᾶς κάνει τὸν βαρὺ
μετ' ὀλίγον εἰμπορεῖ
μὴ χράν νὰ παραιτήσῃ καὶ τὴν Ρόπα καὶ τὰ λάδια,
καὶ κουμπούρια νὰ γεμίζῃ, ποῦ παρασκευάζουν ἄδεια.

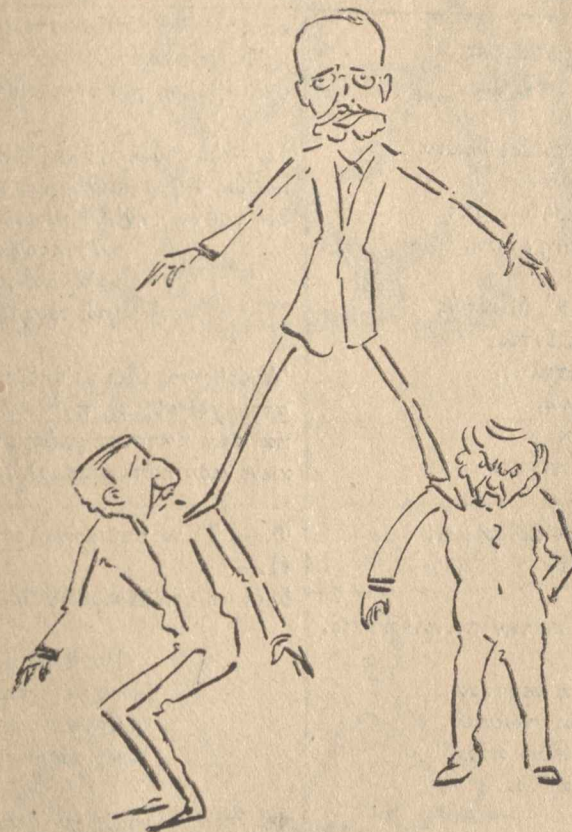
Πέροντες κί' ἐμεῖς φωτιά
κί' ἔχοντες δουλειὰς μὲ φούνταις,
καὶ τοῦ Ράλλη τὴν στακτιά
τὴν ρεπούμπλικ' ἀψηφούντες.

Χαιρετῶντες μὲ γαλήνην
μίαν νέαν πολιτείαν
τῆς φυλῆς τῆς ἐξαίρετου.

Πλὴν μαυρίσαντες κί' ἐκείνην
τὴν χρυσὴν δημοκρατίαν
τοῦ κυρίου Φιλαρέτου.

Συμμαυρίσαντες κί' ἐγκρίτους
καὶ πολλοὺς ἀνεξαρτήτους,
φουτορώκτας, κρεωφάγους,
δίχως σὰν Ἑλλήνων παῖδες
νὰ κτυποῦμε τενεκέδες
καὶ κουδούναις ἀπὸ τράχους.

Βλέποντες πῶς ἡσυχάζει
καθεμὶὰ παλῆὰ ρομφαία...
ψήφους δώσαντες γιὰ 'χάξιν
καὶ 'στὸν Ράλλη τὸν βαφέα.

Ἀκούοντες κηρύγματα
μέλλοντος σωτηρίου,
καὶ κουνουπιῶν σφουρίγματα
μεσούντος Δεκεμβρίου.

Μαθόντες ὅτι σέρνονται πολλάκις ἐπιδημίαίς,
μὰ καὶ διάφοραις κλοπαῖς καὶ τούσαις βουλῆμαίς,
μαθόντες πῶς κί' ὁ Κρητικὸς ἔπεςε 'στὸ κρεβάτι,
πλὴν καὶ πολλοὶ κατέπεσαν δεινῶς ἰμφλουεντζάτοι.

Μαθόντες ὅτι κίνδυνος δὲν εἶναι κί' ἐδῶ πέρα
γιὰ τὴν βρωμοχολέρα,
καὶ τῆς χολέρας κάθοδον κανεῖς ἀς μὴ φοβῇται,
καθίσουν τὴν Ἀνὸρθωσιν κί' αὐτὴ τὴν εὐλαβ εἴται.

'Στὸν ἀστέρα μας θαρροῦντες
καὶ πρὸς ταύτην τὴν κυρίαν
στρέφοντες ψυχροὶ τὰ νῶτα.

Καὶ γλεντζέδες τιμωροῦντες,
ὅπου πᾶν 'στὴν Ἑσπερίαν
καὶ περνοῦν ζωὴ καὶ κότα.

Μὲς 'στὴν πείνα μας ζητοῦντες γιὰ τὴν ὄρεξιν ρεπάνι
καὶ τελέσαντες γενναίως τῶν γαστέρων μας θυσίας,
πλὴν μαθόντες πῶς κί' ὁ Κόντες ὁσονοῦπω καταφθάνει
γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τῆς Διπλῆς τὰς ἐργασίας.

Βλέποντες πῶς διυλίζει
τῶν ρητόρων τῆς τὰ λόγια
τῆς Κερκύρας ὁ βλαστός.

Κί' ἐξω τῆς Διπλῆς ψελλίζει:
στρέψε 'δὲς τὸν Κόντε, τζόγια,
πῶς σ' ἀκολουθεῖ πιστῶς

Βλέποντες ἐκτὸς Βουλῆς
καὶ πολλοὺς φιλελευθέρους,
κί' ἄλλους ἄνδρας προσφιλεῖς,
καὶ τοὺς δρό τοὺς συμπεθέρους.

Ξεφωνίζοντες μὲ τρόμπκα: μάνια, παιδιὰ, τοὺς φλόκους,
κί' ἄλλους βλέποντες ἀντ' ἄλλων
στομαθέντων παπαγάλων
μέσα 'στῆς Διπλῆς τοὺς θώκους.

Βλέποντες ἀντὶ γνωστῶν
καὶ πατέρων σεβαστῶν
ἄλλους παντελῶς ἀγνώστους,
κρῦους, χλιαρούς, ἀνόστους.

Νοσταλγοῦντες τὰ παλῆα,
νοσταλγοῦντες τὴν Ἑλῆν,
νοσταλγοῦντες τὸ Κορδόνι,
τὸ μαδερὶ, τὸ καδρόνι.

Βλέποντες τὸν Χαροκόπου, ποῦ παράδες θὰ μοιράσῃ,
ὅμως καὶ τὸν Κατριβάνο θεωροῦντες τὸν Θανάση,
μὴ γνωρίζοντες ἀκόμη ποῖος νομίζεται πρὸ γέρος
γιὰ νὰ σκούζωμ' ἐλευθέρως
ποῖος ἀπὸ τοὺς δρό των πρέπει ν' ἀνεβῇ 'στὴν Προεδρεία
καὶ νὰ τὸν χειροκρατήσῃ τῆς Βουλῆς τὰ θεώρεϊα.

Ἄσκη μὲλποντες λιγὺ
γιὰ δρό γέροντας ἐν δόρασι
κί' ὀργασμῶ φιλελευθέρῳ.

Λέγοντες 'στὸν Παναγῆ,
λέγοντες καὶ 'στὸν Θανάση
τὸ γνωστὸν μας: ξύσου γέρο.

Ἐξακολουθεῖ τὸ μέλος μὲ συνέχειαν καὶ τέλος.

Οὐκοῦν ρίπτοντες πρὸς ἄλλους ψήφων περισσεύματα
ἐκτεθέντας ἀπροσέκτως σὲ μεγάλα ρεύματα,
μὲ λαχτάρᾳ καὶ διπλὸ καρτεροῦντες καρδιοκτύπῳ
Διπλῆς νέας τελετὰς γὰρ νὰ μὴ μᾶς τρώῃ λύπη.

Μελετῶντες καὶ μαντείας καθεμιάς κυρτὰς Μαντῶς
ὅτ' οἱ μείναντες ἀπέξω θὰ φωτίσουν τοὺς ἐντός,
βλέποντες φιλοδοξίας ἐφημέρους καὶ ματαίας,
ποῦναι μοναχὰ γὰρ κλάμματα,
πλὴν ἐγκύπτοντες συνάμα
καὶ σ' αὐτὰς τὰς διατάξεις τὰς ἀναθεωρητέας.

Δεῦτε λοιπὸν ἀπλώσωμεν καὶ πάλιν τὴν ἀρίδα μας
σὰν πρῶτα, Περικλῆ κουτέ,
κί' οἱ ξένοι διοργανωταί
ἄς βγάλουνε τὸν σβέρκο τους νὰ φτεράξουν τὴν πατρίδα μας.

"Ἀς κρεμασθοῦμε, Περικλῆ, σὲ μιὰ Διπλῇ δευτέρα,
ποῦ μέσα της δὲν φαίνονται παλαιάμαχοι γνωστοί,
κί' ἄς λέγωμε πῶς πιθανὸν νὰ γίνουν κί' ἐδῶ πέρα
τῆς πάλαι Σεμιράμιδος οἱ κῆπ' οἱ κρεμαστοί.

"Ἀς ἀφήσωμε τοὺς Τούρκους νὰ μᾶς λέν: γιαννίς ὀλντοῦ,
κί' ἄς δεχθοῦμε τὸν Ἀντοῦ,
Γάλλο διοργανωτή.
ποῦ θὰ κάνῃ κᾄτι τί.

"Ἀς δεχθοῦμε καὶ τὸν Ἀγγλο κλάδους φέροντες φοινίκων,
τοῦτος ἔρχετ' ἐδῶ πέρα
μέσ' ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα
ν' ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα καὶ Μοιρῶν καὶ Νεωσοίκων.

Πατρίδα μου σήκω
μὲ νεῦρα, μὲ φόρα,
κί' ὠρίμασε τῶρα
γὰρ σὲνα τὸ σῦκο.

Θαλίᾳς ἡμέραι...
πατρίδα μου χαῖρε
πὲρ μάρε, πὲρ τέρε.

Πατρίς εὐδαιμόνει,
γελῶσα λησμονεῖ
τὴν κάθε πληγὴν,
χαίρετ' ἀλλαγὴν
σὲ πόντον καὶ γῆν.

Χαιρέτα τοὺς ἀνορθωτὰς
τοῦ πεπτωκότος γένους.
χαιρέτα τοὺς ὀργανωτὰς
τοὺς ντόπιους καὶ τοὺς ξένους.

χαιρέτα καὶ τὸν Κόντε μας, ἐρχόμενον ἐν γνώσει
τὸ κόμμα τὸ πολυπάθο ν' ἀναδιοργανώσῃ.

Π. — "Ἀς ἔλθουν Γάλλοι, Φασουλῆ, καὶ φίλοι μας Ἑγγλέζοι,
ἐμὲ γὰρ τὴν Ἀνόρθωσι μὲ πιάνει στενοχώρια,
τὸ τρομερὸν τῆς ὄνομᾳ τὸ στῆθος μου πιεῖει,
καὶ φεύγω τοὺς ἀνορθωτὰς καὶ πάω μόνος χώρια.

Φ. — Καλὰ τὰ λές, βρὲ Περικλῆ μὲ τὸν μεγάλο μῦτο,
κί' ἐγὼ μὲ τὴν Ἀνόρθωσι μελαγχολῶ καὶ πλήττω.
Ἐμεῖς οἱ Νεοέλληνες δὲν εἴμαστε γὰρ τέτοιοι.

ἐμεῖς καλὰ καθόμαστε μὲ τὰ παλῆζ Ντοβλέτια,
κί' ὅποιος καλὰ καθόμμενος καὶ πρὶ καλὰ γυρεύει
ὁ διάβολος τοῦ τέτοιο του κουκίχ τοῦ μαγειρεύει.

Π. — Ἀκούω τὴν Ἀνόρθωσι καὶ φεύγω, μπεχλιδάνη,
καθὼς ὁ γέρο διάβολος σὰν μυρισθῇ λιβάνι.
Μὲ τούτῃ τὴν Ἀνόρθωσι κυττάζω μόνον αἵματα,
αὐτοκτονίας, φονικά,
κί' ἄλλα τοιαῦτα τραγικά
γὰρ τραγωδίαις θέματα.

Ἀνόρθωσις ἐδῶ κί' ἐκεῖ γραπτῶς καὶ διὰ γλώσσης,
στενοχωροῦμαι, πνίγομαι μ' αὐτὰς τὰς ἀνορθώσεις,
καὶ σὰν κατσίκᾳ μοῦρχεται καὶ τράγος νὰ βελάσω...
κάνε μου κᾄτι, Φασουλῆ, γὰρ νὰ χαμογελάσω.

Φ. — Τί νὰ σοῦ κάνω, φουκαρᾷ;

Π. — Ἐέρω κί' ἐγὼ, χαλντούπη...
ὅλοι μὲ τὴν Ἀνόρθωσι μᾶς ἐγιναν κουνουπί.

Βοήθεια φίλοι, συγγενεῖς,
τὸ χέρι τῆς μὲ πνίγει,
κί' ἀμείλικτος σὰν Ἑριννὺς
μὲ στρώνει στὸ κυνήγι.

Φ. — Τὴν Ἀνόρθωσιν μισῶ, φοικιῶ νὰ τὴν ἀκούσω...
μὴ σὰν χάχας μὲ κυττάς...
νέον ἄνδρα κατ' αὐτὰς
δέξου καὶ τὸν Μονοκροῦσο.

Π. — Τὴν Ἀνόρθωσιν, καὶ μένε, κάνε με νὰ τὴν θελήσω,
στὴν Ἀνόρθωσιν κί' ἐμένα κάνε με νὰ προσκολλήσω.
Πείσετέ με καὶ μ' ἐκείνην πῶς οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες
σχέδια μαχῶν θὰ στρώνουν σὲ παντοίους καφενέδες.
Πέστε μου πῶς καὶ μὲ τούτῃ θ' ἀφθονοῦν οἱ φαμφαρόνοι.
Πέστε μου πῶς καὶ μὲ τούτῃ θ' ἄχω μπάρμπα στὴν Κορώνη.

Πείσετέ με καὶ μὲ τούτῃ πῶς θ' ἀπλῶνω τραχανᾷ
καὶ μ' αὐτὴν πῶς θὰ νομίζω τὰ δημόσια κοινά,
πέστε μου πῶς καὶ μὲ τούτῃ θὰ κλωτσῶ θεσμούς καὶ νόμους
καὶ σὰν θέλω καὶ μ' ἄρῃσει θ' ἀγκαρίζω μὲς στοὺς δρόμους.

Πέστε μου πῶς καὶ μ' ἐκείνην ὅλα θὰ συχωρεθοῦν,
πέστε μου στὰς διατάξεις, ποῦ θ' ἀναθεωρηθοῦν,
ὅτι μετὰ τῶν πρώτων θὰ γραφῇ, συμπατριῶται,
καὶ διατάξεις σοφῆ, γαλθαλίζουσα τὰ πλήθη,
ἡγοῦν πῶς μ' ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ συσφώνῃ πότε πότε
μόνον ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὰ πάτρια μας ἦθη.

Πέστε μου πῶς καὶ μ' ἐκείνην θ' ἀπομείνουν ὅπως πρῶτα
τῶν Ρωμαίων τὰ καθεστῶτα,
κί' ἔτσι μόνον εἴμπορὸν νὰ τῆς βγάλω τὸ καπέλο.
πότε μόνον θὰ μ' ἄρῃσει,
ἄλλως εἴγους τὴν στέλλα
γὰρ τὸν διάβολο πεσκέσι.

Φ. — Ἐτσι, Περικλῆ, κί' ἐγὼ κᾄπως θὰ τὴν ἀγαπήσω...
Π. — Καὶ γὰρ δέξου μετ' οὐκ αἰσῶς, τρεῖς εἰς πρὸς καὶ τρεῖς ὀπίσσω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἀφρον' στὸν Ἡερνασσὸν
τέρψις πάντων καὶ πασῶν,
τῆς Φωκῆς κοντσερτο πρώτης, ποῦ πετᾷ ψυχὴ καὶ νοῦς
μὲ τὰ μάγια τῆς φωνῆς τῆς στῶν Μουσῶν τοὺς οὐρανούς.